

Ние, ЛЪЖЦИТЕ

Е. Локхарт

Превод от английски
Ирина Денева – Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *We Were Liars*
Copyright © 2014 by E. Lockhart
All rights reserved

Превод Ирина Денева – Слав
Редактор Ина Михайлова
Коректор Таня Симеонова

Дизайн и илюстрации на корицата Стоян Атанасов
Вътрешно оформление и илюстрации Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2015
ISBN 978-954-27-1388-3

1

ДОБРЕ ДОШЛИ в прекрасното семейство Синклер.

Никой тук не е престъпник.

Никой не е пристрастен към нищо.

Никой никога не се е провалял.

Всички в семейство Синклер са атлетични, високи и красиви. Парите ни са наследствени и гласуваме за демократите. Усмивките ни са широки, брадичките квадратни, а тенис ударите ни – агресивни.

Няма значение, че разводите разкъсват мускулите на сърцата ни така, че те трябва да се борят за всеки удар. Няма значение, че парите от попечителския фонд са на свършване; че сметките за кредитните карти се трупат на кухненския плот. Няма значение, че на ношното шкафче се трупат шишета с хапчета.

Няма значение ако един от нас е отчаяно, дълбоко влюбен.

Толкова

влюбен,

че трябва да се предприемат

също толкова отчаяни мерки.

Ние сме семейство Синклер.

Никой не е в нужда.

Никой не е в грешка.

Живеем, поне през лятото, на частен остров близо до брега на Масачузетс.

Вероятно това е всичко, което е необходимо да знаете.

2

ПЪЛНОТО МИ ИМЕ е Каденс Синклер Истман.
Живея в Бърлингтън, Върмонт, с мама и три кучета.
Почти на осемнайсет съм.

Притежавам често употребявана читателска карта и почти нищо друго, макар

да е факт, че живея в огромна къща, пълна със скъпи, безполезни предмети.

Преди бях руса, но сега косата ми е черна.

Преди бях силна, но сега съм слаба.

Преди бях красива, но сега изглеждам болна.

Факт е, че откакто се случи инцидентът, съм принудена да понасям редовни мигрени.

Факт е, че не понасям глупаци.

Обичам да си играя със смисъла на думите. Забелязахте ли? *Понасям* мигрени. Не *понасям* глупаци. Думата значи почти същото и в двете изречения, но не съвсем.

Понасям.

Може да се каже, че е същото като да търпиш нещо, но не е точно така.

ИСТОРИЯТА ЗАПОЧВА преди инцидента. През юни, в годината, когато бях на петнайсет, баща ми избяга с някаква жена, която обичаше повече от нас.

Татко беше средно успял преподавател по военна история. По онова време го обожавах. Носеше сака от туид. Беше висок и изпит. Пиеше чай с мляко. Обичаше настолните игри и ме оставяше да побеждавам; обичаше лодките и ме научи да плавам с каяк; обичаше велосипедите, книгите и музеите на изкуствата.

Не обичаше кучетата и това, че оставяше златистите ни

ретривъри да спят по диваните и ги разхождаше по пет километра всяка сутрин, показваше колко обича майка ми. Никак не обичаше баба и дядо и това, че прекарваше всяко лято в Уиндимиър, на Бийчуд, пишеше статии за войни, водени отдавна, и се държеше приветливо с роднините, когато седнехме на масата, показваше колко обича и мен, и мама.

През онзи юни на лято петнайсет татко обяви, че заминава и го направи два дни по-късно. Каза на майка ми, че не е Синклер и не може повече да се опитва да бъде такъв. Не можеше повече да се усмихва, да лъже и да продължава да бъде част от това прекрасно семейство, което живееше в тези прекрасни къщи.

Не можеше. Не можеше. Не искаше.

Вече беше наел хамалски камиони. Беше си намерил и къща. Баща ми сложи последния куфар на задната седалка на мерцедеса (оставяше на мама само сааба) и запали двигателя.

После извади пистолет и ме простреля в гърдите. Стоях на моравата и паднах. Дупката от куршума се отвори широко, сърцето ми се изгърколи от гръдния ми кош и падна в една цветна леха. Кръвта бликаше ритмично от отворената ми рана,

после от очите,
ушите,
устата.

Имаше вкус на сол и провал. Яркочервеният срам от това, че не съм обичана, се просмука в тревата пред къщата ни, в настилната на пътеката, в стълбите към верандата. Сърцето ми се мяташе сред божурите като пъстърва.

Мама ми се сопна. Каза ми да се овладеея.

Дръж се нормално, веднага, каза тя. Веднага, каза.

Защото си нормална. Можеш да бъдеш.

Не прави сцена, каза тя. Дишай и се изправи.

Направих каквото поиска.

Само тя ми беше останала.

Мама и аз вирнахме високо квадратните си брадички, когато татко потегли надолу по хълама. После влязохме в къщата и унищожихме подаръците, които ни бе правил: бижута, дрехи, книги, всичко. През следващите дни се отървахме от дивана и креслата, които родителите ми бяха купували заедно. Изхвърлихме сватбените сервизи, сребърните прибори и снимките.

Купихме нови мебели. Наехме дизайнер. Поръчахме си прибори от Тифани. Прекарахме един цял ден в обиколка на галерии и купихме картини, с които да покрием празните места по стените.

Поискахме от адвокатите на дядо да подсигурят активите на мама.

След това си събрахме багажа и заминахме за Бийчуд.

3

ПЕНИ, КЕРИ и Бес са трите дъщери на Типър и Харис Синклер. Харис влязъл във владение на семейното състояние на двацет и една годишна възраст, след като завършил Харвард, и го умножил, развивайки бизнес, чието естество никога не ме беше интересувало. Наследил къщи и земи. Взимал разумни решения, когато играел на борсата. Оженил се за Типър и я вързал за кухнята и градината. Демонстрирал я пред обществото в перли и на яхти. На нея това, изглежда, ѝ харесваше.

Единственият неуспех на дядо бе, че така и не се беше сдобил със син, но какво да се прави. Дъщерите Синклер били загорели и благословени. Високи, весели и богати, трите момичета били като принцеси от приказка. Били прочути от Бостън, през Харвард, чак до Мартас Винярд с кашмирнените си жилетки и бляскавите партита. Били създадени да се пре-

върнат в легенда. Създадени за принцове и скъпи училища, за статуетки от слонова кост и великолепни къщи.

Дядо и Типър толкова обичали момичетата, че не можели да кажат коя обичат най-много. Първо Кери, после Пени, след това Бес и после пак Кери. Сватбите им били пищни, със съомга и арфисти, последвали слънчеви руси внуци и забавни руси кучета. По онова време Харис и Типър били най-гордите родители на красиви американски момичета.

Построили три нови къщи на скалистия си частен остров и на всяка дали име: Уиндимиър за Пени, Ред Гейт за Кери и Къдълдаун за Бес.

Аз съм най-голямата внучка в семейство Синклер. Наследница на острова, на състоянието и на очакванията.

Е, може би.

4

Аз, ДЖОНИ, МИРЪН и Гат. Гат, Мирън, Джони и аз.

Семейството ни нарича, нас четиримата, Лъжците, и сигурно го заслужаваме. Почти на една възраст сме и рождените дни на всички ни са през есента. През повечето години, когато сме на острова, ядосваме семейството.

Гат започна да идва на Бийчуд в годината, когато всички бяхме на осем. Лято осем, така го наричахме.

Преди това с Мирън и Джони не бяхме Лъжци. Не бяхме нищо повече от братовчеди и Джони беше досаден, защото не обичаше да си играе с момичета.

Джони е подскок, усилие и рязкост. По онова време бесеше куклите ни Барби и стреляше по нас с пистолети от лево.

Мирън е захар, любопитство и дъжд. По онова време пре-

карваше много следобеди с Тафт и близначките в плацикане на плажа, докато аз рисувах на милиметрова хартия и четях в хамака на верандата на Клермонт.

После се появи Гат, да прекара лятото с нас.

Мъжът на леля Кери я напусна, когато тя беше бременна с Уил, брата на Джони. Не знам какво точно се е случило. Семейството никога не говори за това. През лято осем Уил беше бебе, а Кери беше срещнала Ед.

Този Ед беше търговец на предмети на изкуството и обожаваше децата. Само това знаехме за него, когато Кери обяви, че ще го доведе на Бийчуд заедно с Джони и бебето.

Те бяха последните, които пристигнаха това лято, затова повечето от нас се бяхме събрали на пристана да посрещнем лодката им. Дядо ме взе на ръце, за да мога да помахам на Джони, който носеше оранжева спасителна жилетка и викаше, облегнат на носа на лодката.

Баба Типър стоеше до нас. За момент се извърна, пхна ръка в джоба си и извади бял ментов бонбон. Разопакова го и ми го пхна в устата.

Когато обърна поглед отново към лодката, изражението на баба се промени. Напрегнах очи да видя какво беше видяла.

Кери слезе от лодката първа, с Уил на ръце. Той беше в жълта спасителна жилетка, така че от него се виждаше само перчем бялоруса коса. При вида му сред нас избухнаха радостни възклициания. Същата жилетка, която всички ние бяхме носили като бебета. Същата коса. Колко чудесно беше, че това момченце, което все още не познавахме, беше толкова очевидно част от семейство Синклер.

Джони скочи от лодката и хвърли жилетката си на пристана. Първото, което направи, бе да изтича към Мирън и да я ритне. После ритна мен. После близначките. След това се изправи пред дядо и баба.

– Радвам се да ви видя, бабо и дядо. Нямам търпение да

прекарам едно щастливо лято.

Типър го прегърна.

– Майка ти заръча да кажеш това, нали?

– Да – каза Джони. – И трябва също да кажа, че се радвам да ви видя отново.

– Добро момче.

– Сега може ли да тръгвам?

Типър го целуна по луничавата буза.

– Отивай.

Ед бе следващият, който се приближи. Преди това бе помогнал на персонала да свали багажа от моторницата. Беше висок и слаб. Кожата му беше много тъмна – по-късно разбрахме, че има индийски корени. Носеше очила с черни рамки и беше облечен с елегантни градски дрехи: ленен костюм и раирана риза. Панталоните се бяха измачкали от пътуването.

Дядо ме свали на земята.

Устата на баба Типър се превърна в черта. В следващия момент тя разкри всичките си зъби и пристъпи напред.

– Вие трябва да сте Ед. Каква приятна изненада.

Здрависаха се.

– Кери не ви ли каза, че и аз ще дойда?

– Да, разбира се.

Ед огледа бялото ни пребяло семейство. Обърна се към Кери.

– Къде е Гат?

Повикаха го и той излезе от вътрешността на лодката, със сведен поглед, тъй като се бореше със закопчалките на жилетката си.

– Майко, татко – каза Кери, – доведохме племенника на Ед, да си играят с Джони. Това е Гат Патил.

Дядо протегна ръка и потупа Гат по главата.

– Здравей, момко.

– Здравейте.

– Баща му почина тази година – обясни Кери. – С Джони са много близки. За сестрата на Ед ще е от голяма помощ да го погледаме няколко седмици. А, и, Гат? Ще си готвите и ще плувате, както си говорихме. Става ли?

Но Гат не отговори. Той ме гледаше.

Носът му беше драматичен, устата му – сладка. Тъмнокафява кожа, черна, чуплива коса. Тяло, пълно с енергия. Гат приличаше на запъната пружина. Сякаш търсеше нещо. Той беше размисъл и ентузиазъм. Амбиция и силно кафе. Можех да го гледам вечно.

Очите ни се срещнаха.

Аз се обърнах и избягах.

Гат ме последва. Чувах как краката му удрят дървените пътеки, които се виеха из острова, докато тичаше след мен.

Продължих да тичам. Той продължи да ме следва.

Джони побягна след Гат. А Мирън побягна след Джони.

Възрастните останаха да си говорят на пристана, учтиво заобикаляха Ед и гукаха на бебето Уил. Малките правеха каквото там правят малките деца.

Ние, четиримата, спряхме да тичаме, когато стигнахме мъничкия плаж пред Къдълдаун. Той е просто едно малко пространство пясък, обградено от скали. По онова време никой не ходеше там. Пясъкът на големия плаж беше по-мек и нямаше толкова водорасли.

Мирън си събу обувките и ние последвахме примера ѝ. Хвърляхме камъни във водата. Просто съществувахме.

Написах имената ни на пясъка.

Каденс, Мирън, Джони и Гат.

Това беше нашето начало.

* * *

ДЖОНИ УМОЛЯВАШЕ ДА разрешат на Гат да остане за по-дъл-

го.

Получи каквото искаше.

На следващата година ги помоли Гат да остане през цялото лято.

Гат дойде.

Джони бе първородният внук. Дядо и баба почти никога не отказваха на негова молба.

5

ПРЕЗ ЛЯТО ЧЕТИРИНАЙСЕТ един ден Гат и аз излязохме сами с малката моторница. Беше точно след закуска. Бес бе накарала Мирън да играе тенис с близначките и Тафт. Джони беше започнал да тренира бягане тази година и сега правеше кръгчета по обиколната алея. Гат ме откри в кухнята на Клермонт и ме попита дали искам да изкараме лодката.

– Не особено.

Исках да си легна отново с книга в ръка.

– Моля те – Гат почти никога не молеше.

– Изкарай я сам.

– Не мога просто да я взема – каза той. – Не ми се струва редно.

– Разбира се, че можеш да я вземеш.

– Не и без някой от вас.

Държеше се абсурдно.

– Къде искаш да отидеш? – попитах.

– Просто искам да се махна от острова. Понякога не издържам тук.

Тогава не можех да си представя защо не може да издържа, но се съгласих. Излязохме в морето с якета заради вятъра и

бански. Скоро Гат изключи двигателя. Седяхме, ядохме шам-фъстък и дишахме соления въздух. Слънцето блестеше върху водата.

– Хайде да влезем – предложих.

Гат скочи първи и аз го последвах. Водата се оказа много по-студена, отколкото край плажа, толкова студена, че дъхът ни секна. Слънцето се скри зад облак. Ние се разсмяхме страховито и закрещяхме един на друг, че да влезем във водата е била възможно най-глупавата идея. Какво сме си мислели? По-навътре в морето имаше акули, всеки знаеше.

Не говори за акули, за Бога! Ритахме се и се бутахме в опитите си да се изкачим първи по стълбичката в задната част на лодката.

След минута Гат се дръпна и ме остави да се кача първа.

– Не защото си момиче, а защото аз съм добър човек – каза той.

– Мерси – изплезих му се.

– Но когато някоя акула ми отхапе краката, обещай, че ще напишеш слово за това колко прекрасен съм бил.

– Няма проблем – казах. – Гатуик Матю Патил готвеше много вкусно.

Струваше ни се безкрайно смешно да ни е толкова студено. Нямахме хавлии. Сгушихме се под едно тънко одеяло, което намерихме под седалките, а голите ни рамене се докосваха. Студените си крака накачулихме един върху друг.

– Това е само за да не измръзнем – каза Гат. – Не си мисли, че те смятам за хубава или нещо подобно.

– Знам.

– Взела си почти цялото одеяло.

– Извинявай.

Пауза.

Гат каза:

– Аз наистина те смятам за хубава, Кади. Не исках да проз-

вучи така. Всъщност, кога стана толкова хубава? Разсейваш ме.

– Винаги съм си изглеждала така.

– Променила си се през учебната година. Разваляш ми стратегията.

– Имаш стратегия?

Той кимна сериозно.

– Никога не съм чувала по-голяма глупост. И каква ти е стратегията?

– Нищо да не пробива бронята ми. Не си ли забелязала?

На това се разсмях.

– Не.

– По дяволите. Мислех, че действа.

Сменихме темата. Заговорихме как ще заведем малките на кино в Едгартаун следобед, за акули и за това дали наистина ядат хора и за „Растения срещу зомбита“.

После се върнахме на острова.

Не след дълго Гат започна да ми дава книгите си и да ме намира на мъничкия плаж надвечер. Намираше ме и когато лежах на моравата пред Уиндимиър с кучетата.

Започнахме да се разхождаме заедно по обиколната алея, Гат отпред, аз след него. Говорехме за книги и си измисляхме въображаеми светове. Понякога правехме по няколко обиколки преди да ни доскучае или да огладнеем.

Край алеята растяха плажни рози, тъмнорозови. Ароматът им беше лек и сладък.

Един ден погледнах Гат както си лежеше в хамака пред Клермонт с книга в ръка и осъзнах, че изглежда сякаш е, ами, мой. Сякаш е моят личен човек.

Качих се в хамака до него, без да продумам. Взех химикалката от ръката му – той винаги четеше с химикалка в ръка, и написа *Гат* на опакоето на лявата му ръка и *Каденс* на дясната.

Той взе химикалката от ръката ми. Написа *Гат* на опакоето на лявата ми ръка и *Каденс* на дясната.

Не говоря за съдба. Не вярвам в предопределението, в душевите близнаци или в каквото и да е свръхестествено. Просто казвам, че се разбихахме един друг. Винаги.

Но бяхме само на четиринайсет. Никога не бях целувала момче, макар че през следващата учебна година щях да целуна няколко, и просто не го наричахме любов.

6

ПРЕЗ ЛЯТО ПЕТНАЙСЕТ пристигнах на острова седмица след всички останали. Татко ни беше напуснал и с мама имахме да пазаруваме, да се консултираме с дизайнера и така нататък.

Джони и Мирън ни посрещнаха на пристана с порозовели бузи и пълни с летни планове. Бяха организирали семеен тенис-турнир и насъбрали рецепти за сладолед. Щяхме да се разхождаме с лодка и да палим огньовете.

Малките ни се мотаеха в краката и писукаха както обикновено. Лелите си разменяха мразовити усмивки. След суматохата около пристигането, всички отидоха в Клермонт, тъй като беше дошъл часът за коктейли.

Аз отидох в Ред Гейт, търсах Гат. Ред Гейт е много по-малка от Клермонт, но въпреки това има четири спални на горния етаж. Там живееха Джони, Гат и Уил с леля Кери, плюс Ед, когато и той идваше, а това не беше често.

Стигнах до кухненската врата и погледнах през комарника. Гат не ме видя веднага. Стоеше до плота, облечен в износена тениска и джинси. Раменете му бяха по-широки, отколкото ги помнех.

Отвърза едно изсушено цвете от мястото, на което беше висяло с цвета надолу, вързано с панделка, край прозореца над

мивката. Беше плажна роза, розова и крехка, от онези, които растяха покрай обиколната пътека на Бийчуд.

Гат, моят Гат. Беше ми откъснал роза от любимото ни място за разходки. Беше я закачил да изсъхне и ме изчака да пристигна на острова, за да ми я поднесе.

Вече бях целувала две-три незначителни момчета.

Бях загубила баща си.

Бях дошла на този остров от дом, пълен със сълзи и фалш и бях видяла Гат,

и бях видяла розата в ръката му,

и в този единствен момент, докато слънцето го огряваше през прозореца,

с ябълките на плота

и миризмата на дърво и океан във въздуха,

го нарекох любов.

Беше любов и ме удари така силно, че се облегнах на комарника, който стоеше между нас, за да не се свлека на земята. Исках да го докосвам така, както се докосва зайче или коте, нещо, което е толкова любимо и меко, че пръстите ти просто не могат да се откъснат от него. Вселената беше добра, защото той беше част от нея. Обичах скъсаното място на джинсите му и мръсотията по босите му крака, и полузаздравялата рана на лакътя му, и белегата, който прорязваше едната му вежда. Гат, моят Гат.

Докато стоях и се вирах в него, той сложи розата в плик за писмо. Потърси химикалка. Отваряше и затваряше чекмеджета, докато я намери в собствения си джоб, и започна да пише.

Не осъзнавах, че пише адрес, докато не извади снопче марки от едно чекмедже.

Гат залепи плика. Написа адреса на подателя.

Цветето не беше за мен.

Отдръпнах се от вратата преди да ме види и се затичах надолу към обиколната алея. Гледах тъмнеещото небе, сама.

Оскубах всички рози от един тъжен храст и ги хвърлих, една по една, в разгневеното море.

7

ДЖОНИ МИ РАЗКАЗА за гаджето от Ню Йорк същата вечер. Казвала се Раquel. Джони даже се бил запознал с нея. Той живеел в Ню Йорк, като Гат, но в центъра, с Кери и Ед, а Гат живее в покрайнините с майка си. Джони каза, че Раquel танцува модерен балет и се облича в черно.

Братът на Мирън, Тафт, ми каза, че Раquel била изпратила на Гат пакетче с домашни шоколадови сладкиши. Либърти и Бони ми казаха, че Гат имал нейни снимки в телефона си.

Гат изобщо не я спомена, но му беше трудно да ме погледне в очите.

Тази първа нощ плаках, гризах си ноктите и пих вино, което откъгнах от килера в Клермонт. Завъртях се лудешки в небето, беснеех и късах звезди от местата им, люлеех се и повръщах.

Ударих с юмрук стената в банята. Отмих срама и гнева със студена, много студена вода. После затреперих в леглото си като изоставено куче, както се и чувствах, а кожата ми трепереше над костите.

На следващия ден и през всички останали дни се държах нормално. Държах квадратната си брадичка високо.

Ходехме на разходки с лодката и палехме огньове. Спечелих тенис-турнира.

Правехме сладолед с кофи и се излежавяхме на слънце.

Една вечер ние, четиримата, си направихме пикник на мъничкия плаж. Миди на пара, картофи и царевича. Персоналът ги сготви. Не им знаех имената.

Джони и Мирън донесоха храната в съдове с метални похлупаци. Ядохме край пламъците на огъня, който си бяхме запалили, а по земята капеше масло. После Гат ни направи сладки сандвичи от бисквити, шоколад и маршмелоу. Гледах ръцете му на светлината от огъня, докато нанизваше дунапренените парчета маршмелоу на дълъг шиш, за да се запекат и омекнат. Там, където едно време бяха написани имената ни, сега беше започнал да пише заглавията на книги, които иска да прочете.

Тази вечер на лявата му ръка пишеше *Битие и*, а на дясната – *нищо*.

И аз бях писала по ръцете си. Един цитат, който ми харесваше. На лявата *Живей*, на дясната – *днес*.

– Знаете ли за какво си мисля? – попита Гат.

– Да – казах аз.

– Не – рече Джони.

– Чудя се как може да казваме, че дядо ви притежава този остров. Не юридически, а реално.

– Моля те, не отваряй темата за злините, причинени от старите американски семейства – изстена Джони.

– Не, просто питам как може да се казва, че земя принадлежи изобщо на *някого*?

Гат размаха ръка към пясъка, към океана, към небето.

Мирън сви рамене.

– Хората постоянно купуват и продават земя.

– Не може ли да си говорим за секс и убийства? – попита Джони.

Гат не му обърна внимание.

– Може би земята изобщо не трябва да принадлежи на хората. Или да има горна граница за това, което могат да притежават.

Той се приведе напред.

– Когато през зимата ходих в Индия на онова пътуване с доброволците, строихме тоалетни. Строихме ги, защото хора-

та в едно село нямаха *тоалетни*.

– Всички знаем, че ходи в Индия – каза Джони. – Вече ни разказа около четирийсет и седем пъти.

Ето едно от нещата, които обичам в Гат: толкова е енти-суазиран, толкова неуморимо заинтересуван от света, че му е трудно да си представи някой друг да се отегчава от това, което разказва. Дори когато му го казват в очите. Но в същото време, той не ни оставя да се отървем лесно. Иска да ни накара да мислим, дори когато не ни се мисли.

Разръчка с пръчка тлесщите въглени.

– Мисля, че трябва да говорим за това. Не всеки има частен остров. Някои хора работят на такива острови. Други работят във фабрики. Някои изобщо нямат работа. Някои нямат и храна.

– Спри веднага – каза Мирън.

– Спри завинаги – рече Джони.

– Тук, на Бийчуд, имаме изкривен поглед към човечеството – продължи Гат. – Не съм сигурен, че си давате сметка за това.

– Млъкни – казах аз. – Ще ти дам още шоколад, ако млъкнеш.

И Гат наистина млъкна, но лицето му се изкриви. Изправи се рязко, взе един камък от пясъка и го захвърли с всички сили. Съблече си пуловера и си събу обувките. После влезе в морето по джинси.

Ядосан.

Гледах мускулите по раменете му под лунната светлина, пръските вода, докато навлизаше в морето. Гмурна се и аз си помислих: „Ако не го последвам сега, той ще си отиде. Ще си отиде от Лъжците, от острова, от семейството, от мен“.

Хвърлих своя пуловер и влязох в морето след него по рокля. Хвърлих се във водата и заплувах към мястото, където той се носеше по гръб. Мократа му коса бе залепнала за лицето му, виждах тънкия белег през веждата му.